

Patron

INFORMACE PŘÁTEL
POMNÍČKŮ A PAMÁTNÝCH MÍST
JIZERSKÝCH HOR

4 / 2001

ROČNÍK 12

POZVÁNKA

Na členskou schůzi spolku „PATRON“
a zájemců o pamětní místa v Jizerských horách
která se koná v sobotu

24. listopadu 2001 ve 14,00 hod

v restauraci „U nádraží“ v Jablonci n.N., Nádražní ulice.

Na závěr bude beseda o historii tramvajové dopravy v Jablonci n.N.

Vážení čtenáři !

Během letošního roku měla tři předešlá vydání spolkového informačního zpravodaje Patron tři různé tematické okruhy: O památných stromech, O Jizerském kostelíku a O Harcovském hřebenu. V tomto poněkud netradičním vydání jsou uveřejněny dopisy došlé v průběhu roku, které se do třech vydání, z nichž každé mělo nějaký úzce vymezený námět nehodily. Proto jsou otištěny až nyní.

Příští vydání bude částečně věnováno starým horním dílům zejména v oblasti Kryštofova Údolí a Dlouhé hory.

J.Š.

Patron Informace přátel pomníčků a památných míst Jizerských hor č. 4 / 2001 (12. ročník)

Vydává: Spolek přátel pomníčků a památných míst Jizerských hor, IČO-64669807, šéfredaktor: Jiří Šourek, adresa redakce: Šumburk nad Desnou 294, 468 41 Tanvald, vychází čtvrtletně, povoleno OkÚ - Jbc - 941 / 34, výtisk je neprodejný a slouží výhradně pro vnitřní potřebu sdružení a jeho členů ! Vychází v listopadu 2001, příspěvky, články a fotografie do dalšího vydání zašlete nejpozději do poloviny dubna 2002 !

Tento ročník časopisu Patron může být vydáván ve zvýšeném nákladu díky sponzorskému příspěvku

Nadace Preciosa

Opletalova 17,
466 67 Jablonec nad Nisou,

Tel.: 0428 / 41 53 93

Fax: 0428 / 31 17 61

**Magistrátu města Liberce
a Lesů České republiky.**

Poprava v Jizerských horách

„Ven ze stanů“ křičeli esenbáci. „Lehnout“ ! Jeden do nás začal pálit. Tomáše Hübnera vedle mne zastřelili. Mně prostřelili rameno, nohu a koleno. Když měnil zásobník, druhý řekl : „Nech toho, je to svinstvo!“ Tak vypovídá Radomil Raja, korunní svědek celé události. Žije v Železném Brodě a s novinářem hovoří o masakru vůbec poprvé. Jeho slova ukazují případ skautské „teroristické skupiny“ z Jizerských hor z roku 1949 zcela převratně.

Skautští „teroristé“ po půlstoletí v novém světě

AKCE STB

Psal se 24. červenec 1949, když sedm skautů obstoupila za ranního šera v úbočí Vlašského hřebene Jizerských hor likvidační skupina SNB. Velitele skautů Jiřího Habu (35 let) a Hübnera (19) zastřelili na místě, Roberta Hofrichtera (20), Jindřicha Kokošku (17), Radomila Raju (17), Josefa Veselého (18) a Jiřího Majera (17) postřelili.

Na Železnobrodsku následovalo rozsáhlé zatýkání. V kriminálech zmizelo čtyřicet osob, jež byly na „záškodníky“ napojeny.

Před státním soudem v Praze proběhl 25. - 28. října 1949 monstproces, po němž soudce vynesl drakonické rozsudky. Například Hofrichtera odsoudil na 20 let těžkého žaláře, Kokošku na 8 let, Raju na 4 roky

Případ otevřel až Miloslav Nevrlý ve své Knize o Jizerských horách. V prvním vydání (1976) se příběh ještě nevyskytuje, ve 2. a 3. vydání (1981, resp. 1996) už ano. Nevrlý vycházel z vyprávění očitého a rovněž zraněného svědka Kokošky, jenže ten mu svoji výpověď poskytl ještě za totality (3.1.1981) a jeho pravdu tento fakt výrazně zabarvil.

TŘI VERZE ZÁSAHU

Existují tři verze popisu dramatické události. První je verze StB promítnutá do soudního odůvodnění rozsudku. Dokument líčí dalekosáhlé spiknutí po zuby ozbrojených skautů s úmyslem „přispět ke svržení komunistického režimu“ a chrabrost příslušníků StB.

Druhou verzi nabídl Kokoška, který se z vězení vrátil se zničenými ledvinami a narušenou psychikou. Jeho vyličení v roce 1981 je vzhledem k třesnutému socialismu statečné. Vyvrací například lživou policejní konstrukci, že totiž Haba zastřelil

Hübnera a pak spáchal sebevraždu. V řadě podrobností však podporuje variantu StB o protikomunistických partyzánech.

Třetí a docela novou verzi vypraví TÝDNU 10. března 2001 Radomil Raja. Tento muž pracuje dodnes jako místopředseda Konfederace politických vězňů, pobočky Jablonec nad Nisou. Nikdy nepřestal bojovat za očistění jmen svých kamarádů Haby a Hübnera: „Byla to sprostá vražda,“ konstatuje. Doma má stohy korespondence a spisů týkajících se jeho případu. Kategoricky tvrdí: „Žádné skautské spiknutí neexistovalo. Šlo o výtvor StB, která potřebovala precedens pro rozbití organizací Skaut a Junák.“

STALINŮV DUCH

Také Jindřich Kokoška žije dodnes v Železném Brodě. Bylo jeho vyprávění, jež je zčásti poplatné estébácké virtuální realitě, výsledkem strachu ze stále panujícího režimu nebo šlo o následky vězeňského brainwashingu, vymývání mozků? To už se nikdo nedozví. Kokoška trpí Alzheimerovou chorobou. Občas pronese několik slov, která s případem někdy souvisejí, jindy nikoli. Pak se na jeho tváři objeví výraz čirého zoufalství a po tváři stékají slzy ... „Neplač, Jindro“ praví jeho paní a něžně mu utírá slzy kapesníkem.

Syn přináší fotokopii odůvodnění rozsudku z října 1949. Obžaloba prokázala zločinné záměry mladých skautů... Z „doznání“ vane Stalinův Duch: atmosféra velkých dobových procesů, dopodrobna připravených sovětskými poradci.

VARIANTA StB

V soudních spisech z října 1949 stojí, že skauti údajně předpokládali, že nový komunistický režim dlouho nevydrží, a hodlali záškodnickou prací napomáhat jeho pádu. Řídil je agent CIA, který převáděl běžence přes hranice. Skupina mladých teroristů měla být těžce ozbrojena včetně pancéřových pěstí. Na místě vybudovali dvě pevnůstky, jakési do země zapuštěné sruby se stěnami z klád a s plátěnými střechami. „V rámci příprav odchodu do ilegality prováděl Haba, jakož i ostatní členové, obstarávání potravin, šatstva, zbraní, střeliva a trhavin. Zde plánovali teroristické akce směřující k rozvrácení lidově demokratického zřízení a hospodářské soustavy státu, konkrétně se pokusili o zničení elektrárny v Kořenově. Obírali se myšlenkou přepadení stanic SNB v Tanvaldě a v Horním Polubném. Za tím účelem používali spojek jednak z lesního personálu hájemství Jizerka, jednak z řad studentů z Železného Brodu.“

Když je na místě náhodně objevil dřevorubec při hledání zatoulaného koně, Hofrichter ho prý chtěl zastřelit, ale Haba mu to rozmluvil. Nakonec dělníka zapří-

sáhli, aby je neprozradil, a popustili ho. Muž ovšem událost oznámil a nad ránem 24. července přivedl příslušníky SNB na Vlašský hřeben. Hledali tajemné ozbrojence. Dlouho nemohl bunkry najít, takže se začali domnívat, že jde o výmysl. Pak teroristy objevili, obklíčili a začal mnohahodinový těžký boj. Záškodníci se vzdali teprve po nasazení kulometů.

Obléhající sami nikoho neusmrtili. To sám velitel Haba zastřelil Hübnera a pak spáchal sebevraždu. Tolik statní bezpečnost.

DLOUHÉ TICHŮ

Okamžitě po akci se nad případem zavřely vody. StB přikázala zakopat oba mrtvé na hřbitově v Hejnicích, přičemž jejich rodičům ani příbuzným nesdělila absolutně nic: ani o úmrtí, ani o pohřbu!

Rodiny se díky tajnému vzkazu hejnického hrobníka teprve po několika měsících dozvěděli, co se s Hübnerem a Habou stalo. (A mimochodem: až po listopadu 1989 mohli pozůstalí požádat o exhumaci jejich ostatků a uložit je v rodinných hrobkách.)

Také po procesu panovalo v médiích dlouhé, bezpochyby nařízené ticho. Je to zajímavé, neboť politické procesy z oné doby moc vždy propagačně využívala. Proč tak nečinila v případě pojizerských skautů? Snad proto, že v úbočí Vlašského hřebene esenbáci rozstříleli sedmnáctileté děti? Asi je naivní podezřívát StB ze studu, takže - kdoví.

Před druhým vydáním Knihy o Jizerských horách (1981) začal do případu „vrtat“ autor Miloslav Nevrlý. V roce 1979 hovořil s policistou, který se akce zúčastnil, o dva roky později s tehdy ještě čilým, zřejmě však vymýváním mozků a vězněním „zpracovaným“ panem Kokoškou. Jinou výpověď neměl k dispozici. Příběh si tak v knize uchoval stále znatelné kontury oficiální verze o „záškodnické práci proti režimu“. Jenže: nebýt pana Nevrlého, případ masakru v Jizerských horách by nejspíš nevyšel na světlo světa nikdy. Radomil Raja se jím sice zabýval po celý život, média však nikdy neoslovil.

VZPOMÍNÁ MILOSLAV NEVRLÝ

V Jablonci 1. listopadu 1979 hovořil s důstojníkem, který se likvidace zúčastnil. „Říkal si kapitán Pokorný, mohlo jít ale o pseudonym“ popisuje autor. „Onoho dušičkového dne mně vylíčil policejní verzi, jejímuž závěru jsem samozřejmě nevěřil.“

Jiří Haba měl zezadu zastřelit jednoho z chlapců, kteří se chtěli vzdát. Sám prý se v bezvýhodné situaci odstřelil. Nevrlý neměl možnost, jak si skutečnost

ověřit. Nicméně se o Pokorného výročí zmínil příteli, rodákovi ze Železného Brodu, který stejně jako desítky tamních obyvatel o třicet let starých událostech věděl.

Přítel se zhrozil a Nevrlému potvrdil, že by se zveřejněním policejní verze totálně znemožnil. Slíbil, že zprostředkuje setkání s dosud žijícím účastníkem. „„Nějakou dobu to trvalo“, uzavírá autor. „Asi mě tajně prověřovali, nejsem-li fízl. Pak jsem 3. ledna 1981 navštívil v Železném brodě pana Kokošku. Jeho vyprávění jsem doma přepsal na psacím stroji.“

SVĚDECTVÍ PANA KOKOŠKY

„Na jaře 1949 vybudovány svépomocí za spoluúčasti - či alespoň spoluvědomí - hajných dva bunkry na západním svahu Vlašského hřebene“, zaznamenal před dvaceti roky Nevrlý vzpomínky pana Kokošky. Bunkry prý představovaly zemljanky s palisádami ze silných kmenů, shora kryté plachtovinou. V nich od začátku léta nastálo bydleli Haba, úředník ze Železného Brodu, maturant Robert Hofrichter, nositel vyznamenání válečného kříže Junáka za činnost v revoluci 1945, a snad Tomáš Hübner - všichni ze Železného Brodu

„Měli zbraně včetně pancéřových pěstí. Řídil je XY, který byl tehdy pracovníkem CIA a převáděl mj. přes hranice. Během léta za nimi docházeli různí lidé, hajní jim stříleli zvěř na jídlo. Smysl akce: vyčkat do podzimu do předpokládaného zhroucení režimu a politicky se ujmout moci.“

Podle Kokošky měli tři stálí obyvatelé za sebou již ozbrojený konflikt na česko-polských hranicích s hlídkou polských pohraničnicků. Ti po nich začali střílet a chlapci střelbu z provizorního úkrytu opětovali. Z Polska přišlo hlášení na ministerstvo vnitra ČSR, to postoupeno na pohraniční oddělení SNB na Jizerce. Tomuto útvaru velel štábní strážmistr Karel Hladík, který o partyzánech věděl, kryl je a hlášení stornoval.

ZÁTAH

„V pátek 22. července přišli do bunkrů další čtyři chlapci ve věku 17 - 18 let. Byli jimi Majer, Raja, Veselý a já,“ pokračuje Kokoška na stránkách zápisků pana Nevrlého. „Strávili jsme zde noc.“

V sobotu skauti spatřili lesního dělníka jak se potlouká po okolí. Později vyšlo najevo, že hledal uprchlého koně. Hofrichter prý chtěl dělníka zastřelit, ale Haba nesouhlasil. Muže si zavázali mlčením a propustili, ten však ihned po návratu na Jizerku podal hlášení. Velitel Hladík prý krátce předtím havaroval na motocyklu a ležel v nemocnici, takže nemohl zasáhnout.

Hlášení proto splnilo účel. Pohraničníci je předali dál a v noci ze soboty na neděli se sjelo na Jizerku snad pět set policistů z celého kraje. Nad ránem vyrazili pěšky ke Smědavě, tam pak vytvořili rojnici a pod vedením lesního dělníka začali směrem k Souši pročesávat jihozápadní úbočí Vlašského hřebene. Šli dlouho mlžným lesem a začalo se jim zdát, že si dělník setkání s ozbrojenci vymyslel.

PŘESTŘELKA

Asi v půl páté ráno 24. července spatřili v šeru postavy zabíhající do bunkrů. Místo, které vzápětí obklíčili, leželo několik set metrů nad soušskou silnicí jihozápadně pod vrcholem Černého vrchu (viz mapka)

„Výzva k vzdání, zahájení palby ze strany obránců,“ zapsal Nevrlý slova pana Kokošky. „V jednom bunkru byli tři lidé - Raja, Majer a Veselý - v druhém zbylí. Následovala snad šestihodinová přestřelka.“

Obránci údajně stříleli tak zběsile, že obléhající museli do lesa dopravit z údolí lehké kulometry. V beznadějně situaci vymyslel Haba plán. Vyzval nás tři (zřejmě Kokošku, Hübnera a Hofrichtera - pozn. aut.), abychom předstírali, že se vzdáme, a vyšli ven. On pak zahájí palbu a my se pokusíme o útěk. To jsme udělali, jenže bez Hübnera, ten už byl zřejmě smrtelně raněn. Nezabil ho ale Haba jak tvrdili policisté, a to ze tří důvodů: Hübner byl kamarád, takže něco takového nebylo eticky možné. Kromě toho to odporovalo naší poslední dohodě, a navíc - Hübner - ležel z nás tří od Haby nejdál. Nebylo tedy logické, aby Haba zastřelil právě jeho. Vzdali jsme se a vzápětí Habova střelba umlkla. Také zde policejní verze nesouhlasí: Haba rozhodně nespáchal sebevraždu - měl střely i v zádech.

OTÁZKY BEZ ODPOVĚDÍ

V celé kauze ovšem nekulhají jen argumenty o vraždě a sebevraždě, nýbrž celá řada naprosto zásadních aspektů. Trosky do země vyhloubených pevnůstek hledala ve Vlašském hřebeni v 50. letech celá řada lidí. Nikdo je nikdy nenašel. Jestliže příslušníci SNB skutečně nevěděli, kde skauti v lese táboří, proč totálně neschůdný porost - připomínající v roce 1949 spíše prales - pročesávali v noci? Připomeňme, že tábor „objevili“ ve 4.30 ráno.

Jak se mohli sedmnáctiletí a v boji bezpochyby nezkušení chlapci bránit v obklíčení tolik hodin tak ohromné přesile? A co Habův plán, zoufalý i pro laika?

Vypadá to, že se Jindřich Kokoška dokázal ubránit konstrukci, že jeho kamarád byl vrah, jinak ale v jeho vyprávění lze tušit policejní dezinformace.

Co se v Jizerských horách stalo doopravdy?

TAJEMNÝ AGENT

Kdo byl Záhadný XY, podle dikce StB i podle pana Kokošky agent CIA, muž, který skupinu řídil a „převáděl přes hranice“? Odpověď na tuto otázku bude pro rozluštění rébusu klíčová.

Radomil Raja prožil tragédii od první do poslední minuty. Sedmnáctiletého „teroristu“ tribunál odsoudil na čtyři roky. Odseděl si je celé. Dnes žije v domku v Železném Brodě. Je to uvážlivý muž s darem přesné formulace myšlenek. Po celé půlstoletí shromažďoval informace o tom, jaký to vichr smetl v létě roku 1949 železnobrodské skauty z povrchu zemského. Dnes má jasno. „V devětačtyřicátém komunisté likvidovali skauting. V Brodě zavřeli areál, který jsme vlastníma rukama postavili, svazáci začali přebírat naše klubovny. Zatkli Karla Kotrbu, jednoho z činovníků. Ten záhy potom zemřel v kriminálu na takzvanou mozkovou mrtvici. Bylo třeba uhodit na členstvo, aby se přestalo vzpouzet. Žádná protistátní skupina sice neexistovala, ale nebylo nic jednoduššího, než ji vytvořit – a pak exemplárně potrestat.“ Neblahým duchem této akce se podle Raji stal jistý Jiří Hilger. O tomto občanovi Železného Brodu se šeptalo, že je agentem západní rozvědky. Jako takového ho obestíralo jisté charisma a požíval značné důvěry. To on je oním XY. „Ve skutečnosti byl agentem StB,“ praví suše Raja „a celou past nastrojil“

Hilger mladého Raju navštívil a varoval, že bude v souvislosti s aktivní činností ve skautu zatčen. Stejnou „charitu“ prokázal Kokoškovi, Majerovi a Veselému. „Vysvětlil mi, že musím přes čáru,“ vypráví Raja, „přechod připraví, potrvá to ale nějaký čas. Zná prý místo, kde tu dobu překonáme.“

Rodičům mladík neměl nic říkat. Vzal si jen boty a nejnnutnější věci na převlečení. Tři sedmnáctiletí a jeden osmnáctiletý skaut se pak sešli s Hilgerem, který měl připravené auto i s řidičem. Tím byl Jan Hudský, rovněž kamarád - také on pak šel za napomáhání záškodníkům na několik let do vězení. Hudský odvezl partu po soušské cestě, zbylých několik set metrů došli pěšky. Na místě se už Haba, Hübner a Hofrichter „chystali k útěku do zahraničí“. Raja vysvětluje že těžká výzbroj a do země zapuštěné bunkry, to vše byla jen dezinformace StB. „Měli jsme pár pistolí a jednu pušku. Ty „pevnůstky“ byly ve skutečnosti normální plátěné stany s podsadou z kulatin.“

KRVAVÉ FINÁLE

Hilger mladíky „ubytoval“ a odjel pryč. Ilegální skupina byla na světě. Teď šlo o to jak ji „objevit“. Raja během roků složil střípek po střípku běh tehdejších událostí. Vyslechl dřevorubce a lesáky, které Hilger do případu namočil a kteří si odseděli vysoké tresty.

Našel nás slovenský kočí, který v lese párem koní přibližoval dřevo. Tajní mu v noci jednoho koně odlákali, načež mu naznačili, kde byl viděn. Poblíž našeho tábořiště, samozřejmě. Dokonce ho k místu činu dovezli na motorce. Je nesmysl, že by chtěl Hofrichter kočího zastřelit. Naopak - poté, co slíbil, že nás neprozradí, jsme ho s Bobíkem vyprovodili ven z lesa.“ Nad ránem 24. července začal „boj s teroristy“, který Raja nazývá popravou. „Esenbáci nás obstoupili a začali střílet. Střelbu jsme neopětovali, spali jsme. Museli jsme vyjít ven a lehnout si jeden vedle druhého na zem. Haba nevyšel. Byl zraněn, ale ještě žil. Pak do nás jeden policajt začal pálit. Tomáše Hübnera vedle mne zastřelil. Mně prostřelil rameno, nohu a koleno. Když měnil zásobník, druhý řekl: Nech toho, je to svinstvo!“

Palba ustala. Muž, v němž vzplála jiskřička slitování, sebral Rajovi zlatý prstýnek a pozlacené hodinky, jediný majetek, který mladík hodlal přenést přes hranici. „Když mě pustili z kriminálu, zašel jsem za ním. Vrátil mně to,“ usmívá se hořce Raja.

STARÝ ZNÁMÝ EPILOG

Proces před státním soudem jel v předem připravených kolejích. „Museli jsme vypovídat o své těžké výzbroji, o pevnůstkách, o přípravách na svržení lidově demokratického režimu,“ vypráví Raja. „Nedali nám jíst, pít, byli jsme v samovazbě, kde nevíte, je-li noc nebo den. Upravili nás jak potřebovali.“

A co Jiří Hilger, spiritus agens dávného příběhu, který před několika roky zemřel? „Agent CIA“ ještě po exekuci v horách chodil po kraji, žádal od lidí jídlo a nocleh. Všichni, kteří tak učinili, skončili ve vězení,“ ušklíbá se Raja. „Tady v Brodě bych to mohl vzít dům od domu.“ Raja dokáže doložit, že v době, kdy Hilger takzvaně emigroval, figuroval na výplatních páskách různých firem ovládaných StB, například Čs. Plavby labsko-oderské. Po několika letech se zase v Železném Brodě vynořil. „Nikdy nestál před soudem,“ říká Raja. „Ani za komunistů, ani teď. Vystupoval naopak jako pracovník odboje. Já se o jeho potrestání marně snažil. Už v roce 1990 jsem na ministerstvu vnitra podal žalobu za dvojnásobnou vraždu. V pardubickém registru jsem nahlédl do trosek svých spisů. Jména konfidentů tam byla začerněna. Hübnera s Habou, které estébáci zastřelili a zakopali jako psy, nikdo nerehabilitoval.“

Raja přednesl svoji při na nejrůznějších instancích včetně prezidenta republiky. Vždy dostal v podstatě stejnou odpověď: Tehdejší komunistické zákony nikdo neporušil.

AUTOR : Tomáš ČECHTICKÝ (časopis TÝDEN 19. 3. 2001)

JEŠTĚ » BETONOVÁ HRANICE «, ANEB ZAPOMENUTÝ BUNKR

Navazuji tímto na Patron 6/99. Podíváme-li se na mapu Jizerských hor, II. vydání z roku 1998, můžeme vysledovat rozmístění bunkrů. Část, o které se chci zmínit, vytváří téměř souvislou linii a to takto: Svobodova smrt, Zabítý mládenec, Lysé skály, Skalní hrad, Albrechtice u Frýdlantu, Mníšek a Machnín. Zde naše mapa končí. Všude v blízkosti těchto objektů, můžeme najít řadu bunkrů.

Mimo tuto, téměř souvislou linii, si jeden bunkr » odskočil « i do města Liberce. Na mapě zaznamenán není. Kdo se jen kousek zatoulal do hor, jistě se seznámil s tím, jak tyto bunkry vypadají. Náš bunkr, nejen že není zaznamenán na

mapě, on je i stavebně jiný a zajímavý. Zvláštností je vchod do tohoto bunkru. Vstupuje se shora (jako do tanku) a vchod se uzavírá ocelovým poklopem. Kdo by ho chtěl vidět, musí se vypravit do Ruprechtic (z centra okolo libereckých kasáren) směr Rudolfov

linka MHD č. 18. Nebo absolvovat pěkný malý výlet z Lidových sadů kolem Lesního koupaliště (směr Kateřinky). Modrá značka nás dovede přímo k budově kostela z roku 1907. Je to » Římsko-katolický jubilejní kostel u obrázku « s křížovou cestou a zázračnou studánkou. Kostel i křížová cesta jsou obnoveny, studánka a její okolí je dost poničena, ta na opravu čeká. Historii kostela a studánky popisuje pan doktor Nevrlý ve své knize, kterou jistě známe.

A právě pouze několik desítek metrů od kostela je umístěn zmiňovaný bunkr a vytrvale střeží a jistě ještě dlouho bude střežit cestu vedoucí pod ním.

Oldřich Sladkovský

KAPLE SV. MICHAELA V BULOVCE

Ještě před dvěma měsíci byla kaplička sv. Michaela v polích na Horní Bulovce při tzv. » Zhořelecké cestě « v troskách a dnes je zcela obnovená, a to díky nadšenému

zbyla zarostlé ruiny, u nichž byl před dvěma lety vztyčen kůl s tabulkou oznamující, že zde stávala kaplička svatého Michaela na » Zhořelecké cestě «. Díky několika nadšencům už zase stojí - k překvapení všech.

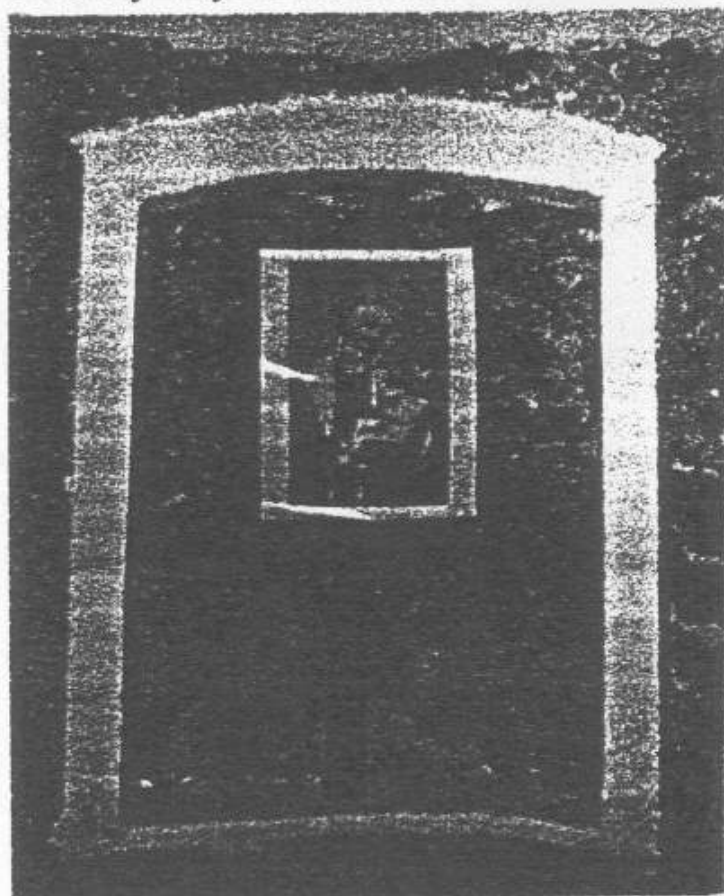
Červenec 2001 - » Bulovská drbna «.

Historie:

Kaple sv. Michaela na východním okraji obce Bulovka byla údajně vybudována Hansem Michaellem Elsteinem, který byl v letech 1765 - 1790 majitelem hospodářství č. 63, které je dnes zaniklé. (A. Matzig, 1928). České prameny o kapli nemluví. Její rozkvět nepochybně spadá do období zdejšího působení faráře Jana Antonína Blažka, který byl

přístupu RNDr. M. Maršálka CSc. a jeho pomocníků za přispění pouhých 10 000 Kč z obecní pokladny. V úterý 3. července byla dokonce slavnostně německým farářem páterem Scholzem, někdejším občanem Horní Bulovky, a to za bohaté účasti původních německých starousedlíků a náhodných chodců a cykloturistů, kteří tudy zrovna směřovali ke svému turistickému cíli.

Tato kaplička je zvláštní tím, že otvorem nade dveřmi prostupovaly podvečerní sluneční paprsky k hlavní stěně kaple. Kaplička byla v roce 1863 postavena jistým Antonem Maiem a kolem roku 1920 se patrně dožila poslední opravy. Jak známo, tato stavbička chátrala tak, že z ní

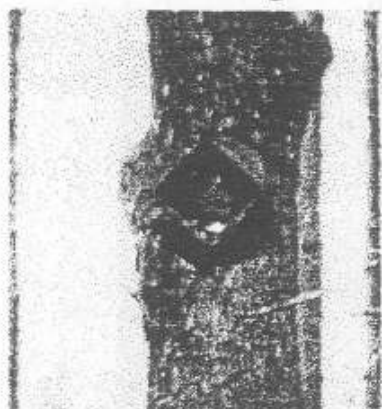
českého původu a dal vystavět kaple sv. Vendelína a sv. Jana Nepomuckého.

» Bulovská kronika «
Patronu zaslal: Miloš Hájek

JEŠTĚ JEDNOU KASTLÍKOVÝ STROM

» U Orle «. Když sledujeme červenou značku z Hejnic (tzv. Numrichweg) dospějeme po prudkém výstupu do terénu, který se už narovnává, nedaleko linie hřebenu východně se táhnoucí paseky stojí vlevo od cesty nápadný javor. (Acer pseudoplatanus). Označení » U Orle « pro toto místo zdomácnělo už po generace. Orle je dialektové označení pro javor ! Na Matouschkově mapě z roku 1927 se nachází toto místo jenom malinký kousek západně od » Scheibsteinu «. Zbožná mysl bývalých obyvatel vyzdobila tento strom plechovým kaslíkem se skleněnými dvířky a uvnitř porcelánovou soškou Boží rodičky Panny Marie. Jako obvykle, zmizela v šedesátých letech.

Okolo vedoucí cesta musí být velmi stará. Její pokračování » Scharchensteig « - Exkursní cesta byla využívána jako spojení Josefova Dolu s

poutním místem Hejnice. Na mnohým stromech podél cesty bývaly další ozdobné kaslíky se svatými obrázky a kříže, aniž by byly zřízeny na místech tragických událostí. Byla to pouze místa užívaná při modlitbách poutníků.

Ze sbírky Emila Nováka přeložil J. Š.

Dodávám: Tento strom jsem vyhledal před léty a nazval jej tehdy pracovně » Kastelbaum «, tedy volně přeloženo » Kastlíkový strom «. Při jeho použití názvu v Patronu se asi spíš přikročilo k fonetickému než účelovému překladu - ztratilo se » t «.

Já sám jsem na vázkách s Emilovým výkladem ORLE = AHORN = javor!? Co když to bylo od ERLE = olše!? Nicméně bych se přikláněl k názvu » U JAVORU « - dle kdysi používaného » Bei der Orle «.

Herbert Endler

Foto: Walter Augsten, 1950
Herbert Endler, 1995

CHORVATSKÝ PAHOREK V JIZERSKÝCH HORÁCH.

Náhodný poutník si nepovšimne ničeho nápadného, přejde-li nenápadný pahorek cestou po silnici z Bedřichova na Novou Louku: Chorvatský pahorek (v nářečí dříve zvaný též „Krowotnhübl“). Co pohledávali Chorvati v našich horách, jejichž hlavním městem je přeci vzdálený Agram (Zagreb)?

Byl spor mezi císařem Josefem II., následníkem císařovny Marie Terezie, a Bedřichem II. z Pruska (Pruským). Ten chtěl zabránit, aby Rakousko získalo některé části bavorského dědictví a došlo k válce „o následnictví na trůn“ 1778 - 79. Již 1778 byla oblast našich hor obsazena rakouským vojskem a tak již od 10. července měla svůj tábor na farnosti patřící k Rýnovicím chorvatská rota „císařských“.

Dne 11. srpna obsadil silný sbor „pruských“ město Liberec. Odtud vyrážely jednotlivé oddíly do Vratislavic, Jablonce a pronikaly až na hřebeny Jizerských hor. Jeden z takových oddílů pronikl 8. září až na Novou Louku a pokusil se tam překvapit rotu chorvatských vojáků. To se jim ovšem nepodařilo a „císařští“ se ocitli pod palbou právě kolem Nové Louky rozmístěných hlídek. Na jižně položené vyvýšenině došlo k potyčce při níž byli zabiti jeden podporučík (praporčík) a jeden řadový voják Chorvatů. Zbývající část se stáhla zpět k Rýnovicím. Oba v potyčce zastřelení Chorvaté byli pohřbeni na místě přestřelky - na vyvýšenině později nazvané Chorvatský pahorek.

Někdy kolem roku 1830 byly na Chorvatském pahorku káceny stromy. Při dobývání pařezů byly odkryty zřejmě pouze mělké hroby a jeden desetiletý chlapec - jménem Streit-Franzl z Bedřichova - našel při sběru dřeva lidskou lebku. Když doma vypověděl o hrůzném nález došlo k podrobnějšímu průzkumu místa a byly nalezeny kosterní pozůstatky dvou lidí. Jednalo se s největší pravděpodobností o kostry oněch padlých Chorvatských vojáků. Janovský farář později zařídil, aby zde nalezené lidské pozůstatky byly řádně pohřbeny na hřbitůvku v Kristiánově. Zalesněný pahorek se však již více než 200 let stále nazývá: „Chorvatský“.

4 / 01 Použitá literatura:

- Jeschken- Iser- Jahrbuch 1980; str. 69;
- Walter Beer: „Der Kroatenhübl im Isergebirge.“

* Pro čtenáře Patrona přeložil:

Herbert Endler

Neznám výtisky Patronu před rokem 2000 a proto možná píší o tom, co již všichni dávno znají ...

Minulý rok jsem procházel obcí Poustka a všiml jsem si kříže a tabulky na stromě s popisem tragické události, která se v těchto místech přihodila.

Text tabulky:

Kulturní a historická památka

Na tomto místě v r. 1850 při práci na poli usmrtil blesk za bouřky člověka. Příbuzní k uctění jeho památky nechali zhotovit tento zajímavý křížek a vedle něj zasadili lípu.

Byl to opět blesk, který po 100 letech od této události košatou, mohutnou lípu pa polovinu rozťal.

V červnu 1997 na počest milénia svatého Vojtěcha a na památku třetí návštěvy papeže Jana Pavla II. v české republice byl téměř zničený křížek zrekon-

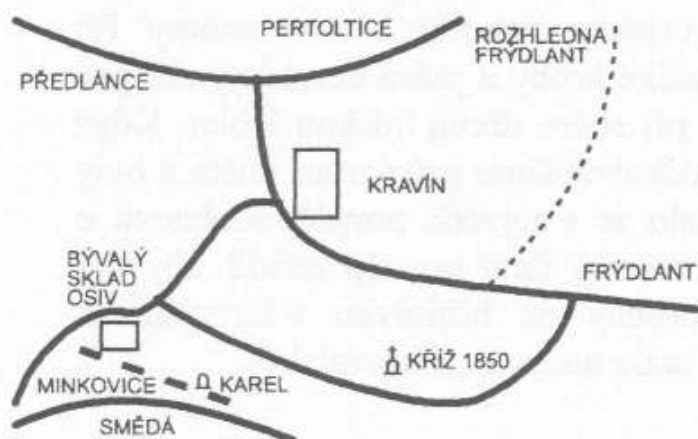

struován do původního stavu a zasazena nová lipka.

Neničte a ochraňujte tuto památku.
WUSTUNG 1850
POUSTKA 1997

Posílám vám fotografii křížku a plánek.

Petr Koffer

NOVÝ BULOVSKÝ ZNAK A PRAPOR

Dnem 7. května 2001 uděluje naší obci Bulovka u Frýdlantu oficiální dekret o udělení obecního znaku a praporu. V podstatě po dvou letech - od počátku úvah o zřízení této obecní symboliky - je tu konečný akt oficiálního udělení.

Popis znaku: Ve štítě polceném modrozlatě vpravo (z protihledu) stříbrný jelení paroh, z každé ze tří výsad pod korunou roste lipový list, vlevo se nachází červený plamenný vztyčený hořící meč.

Popis praporu: List tvoří čtyři vodorovné pruhy - bílý, modrý, žlutý a červený. Poměr šířky k délce listu je 2 : 3. V případě praporu barva bílá od stříbrné ho parohu, modrá od modré poloviny štítu, žlutá od zlaté poloviny znaku a červená od červeného plamenného meče.

Vysvětlení: V případě znaku modrá polovina znaku s jelením parohem je odvozena od znaků purkrabího z Donína, se kterým jsou spojeny nejstarší zmínky o obci. Tři lipové listy vyrůstající z výsad paroží mají oporu ve znaku Maxů z Maxen, kteří drželi v Bulovce frýdlantský manský statek a také v osobě Jiřího Maxe z Maxen. Je to jediné přímé spojení obce se šlechtickým rodem. Tři lipové listy lze vyložit jako symbol tří obcí ve společné samosprávě (Bulovka, Arnoltice, Dolní Oldříš). Červeně hořící plamenný meč ve zlatém poli znaku je atributem sv. Michaela Archanďela, kterému je zasvěcen kostel v Bulovce. Červená a zlatá jsou obsaženy i ve znaku pánů z Bieberštejna, s nimiž je spojena historie všech tří obcí.

Autorem této obecní symboliky je heraldik pan Stanislav Kasík z Roudnice nad Labem.

Miloš Hájek

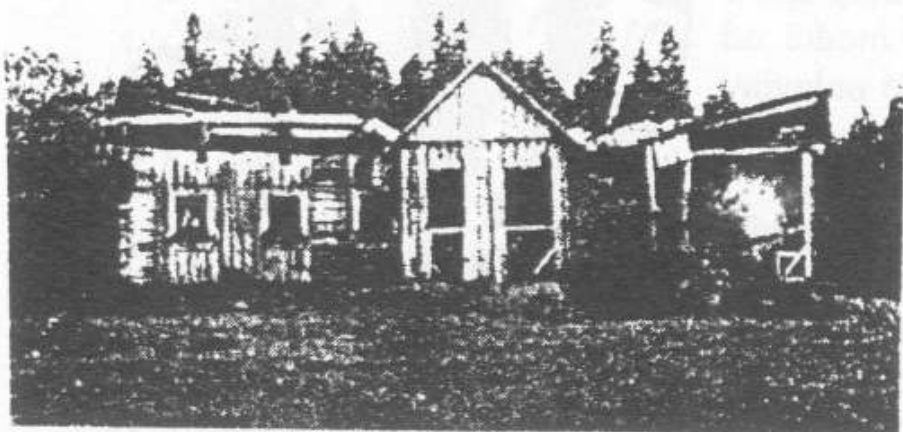
4 / 01
* V Proseči nad Nisou při odbočce z hlavní silnice k výhybce tramvajové trati Liberec - Jablonec stojí na břehu Nisy pomníček. Tento pomníček připomíná smrt Marie Kličové z Nové Vsi. M Kličová zde zahynula na místě spolujezdce při dopravní nehod. V ten den, bylo to ve středu, se vracela se svojí známou ze školy v Liberci, kde si doplňovala vzdělání při odpoledním studiu. V důsledku nepřiměřené rychlosti a nepřizpůsobení stavu vozovky řidička nezvládla řízení a vjela do koryta Nisy, které automobil přeskočil, ale z vysokého protějšího břehu se převrátil zpět do koryta na střechu. Za normálních okolností bývá v Nisy asi 30 cm vody. V tu středu byla nad Jabloncem asi třetí průtrž mračen a voda v těch místech dosahovala výšky asi 1 m. M. Kličová se ve vysoké vodě utopila. Za obvyklých vodních podmínek řeky Nisy by autohavárii a zranění pravděpodobně přežila.

Nevím, co přesně je na pomníčku napsáno, protože jsem ho viděl z okna tramvaje Předpokládám však, že se tento pomníček vztahuje na tuto autonehodu.

František Golis

HOYERŮV DŮM

Přejdeme-li z Velké Jizery přes most přes řeku Jizeru směrem na vrchol středního

jizerského hřebene, lze dojít na 20 minut k osamocenému, šindelem pokrytému Hoyerově domu. Je to dřevěné stavení, hájovna obsazená hajným.

Hoyerův dům je nejstarším domem na Jizerce (1591), na starých mapách Frýdlantského okresu

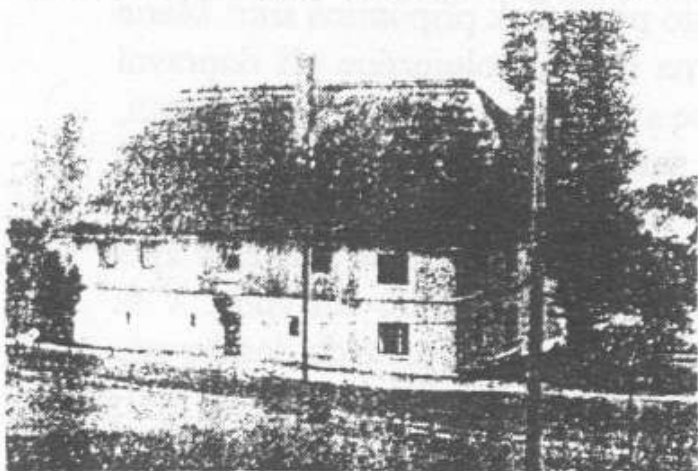
může být označen jako » Lingebo bouda «. Tento dům měl být dlouho vlastnictvím Hoyerovy rodiny z Velké Jizery.

Ještě v 18. století byl znám jako » Hřebenový Hoyer «. Za hájovnu jej lze považovat od 19. století. Posledním německým hajným na polesí byl Walter Thomas z Jizerky.

Die Friedländer Heimatbrief, 1971, přeložil Günter Krause

LEGENDA O VZNIKU OSADY VYSOKÝ

V roce 1600 byla Kateřina z Redernů se svou společností na lovu. Při lovu se do-

stali na vrchol kopce, který má název Vysoký. V tu dobu tam byl ještě prales a jen několik uhlířů bydlicích v nuzných příbytcích tam pálilo v milířích uhlí. Na tomto místě vyvěral také pramen čisté vody. Setkání s pramenem Kateřina a její doprovod uvítal, jelikož mohli uhasit žízeň. Sama Kateřina jako první pramen ochutnala. Na tomto místě s

krásnými, pohledy na hory se chvíli zdrželi.

V tuto dobu se Kateřině vnuknul nápad na místě odpočinku založit osadu. V následné době uzavřela smlouvu s tesařem z Neudorfu, aby » u lesíka « postavil 13 dřevěných chalup. Kateřině se však tesařovo dílo nelíbilo a také mu to dala patřičně najevo, on sám si pak sáhl na život.

Z prvních 13 domků na Vysokém stojí pouze stodola s číslem 4. Její krovy dokazují mohutnost a houževnatost stromů, které v tu dobu na tomto místě rostly. Všechny domy byly v době první Slezské války 1744 s Prusy vypáleny. I dům číslo 4 byl vypálen.

Stejný osud jako Kateřinu z Redernů potkal pruského generála Rothenburga, který rovněž na tomto místě rozbil svůj stan. Pramen, ze kterého Kateřina s chutí pila vyvěrá ještě dnes. Jeho vody zásobují studni při hostinci na Vysokém s čp. 1.

Zajímavá je skutečnost, že 30 říjnem 1610 začíná kronika Vysokého. Tato skutečnost dokazuje, že zastáncem práva na Vysokém v roce 1605 byl Mathes Schmid.

Herrmann Blumrich, 100 lidových pověstí Frýdlantska, 1937,
přeložil Günter Krause

Heinrich KRAUSE
Julius NAUTZE
Adolf NEUMANN
Richard LISEC
Johann PAKELT

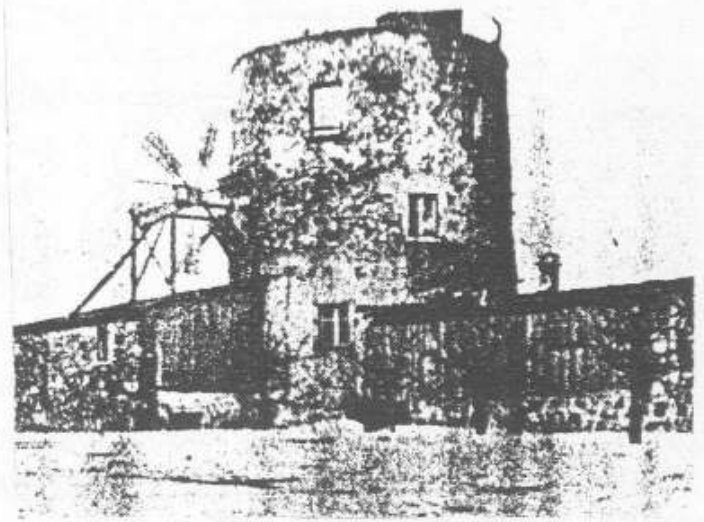
KLEMPNER GEARBEITET
IM JAHRE 1899

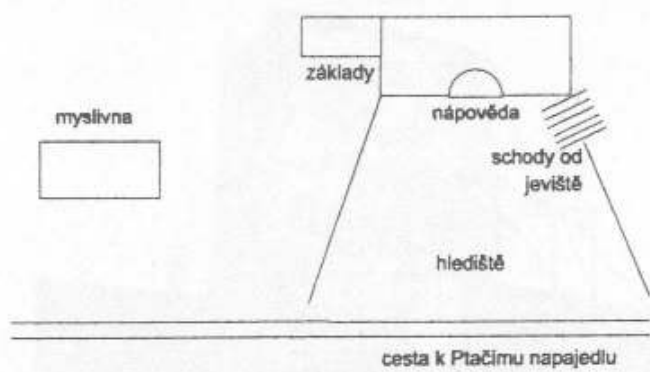
Zasíláme vám tabulku s německými jmény datovanou 1899. Nachází se na náměstí Českých bratří přímo v chodníku - vypadá, že je původní. Lidé, kteří bydlí v okolních domech o tom nic nevědí. Bylo by celkem zajímavé zjistit, o co jde !

Rodina Ježkova

LESNÍ DIVADLO V JABLONCI

Při pročítání starších čísel spolkového časopisu Patron je věnován článek lesnímu divadlu, kde se píše » Po lesním divadle v Jablonci nad Nisou nezbyla ani památka. « Opak je pravdou. Při cestě od kurtů na Horní Proseči jsem odbočil na cestu, která vede za myslivnu dále k Ptačímu napajedlu.

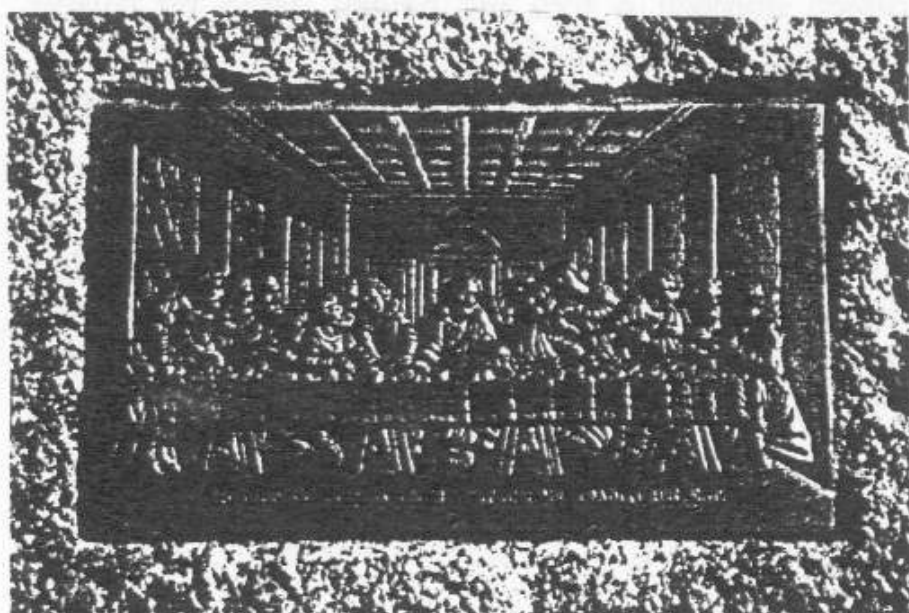
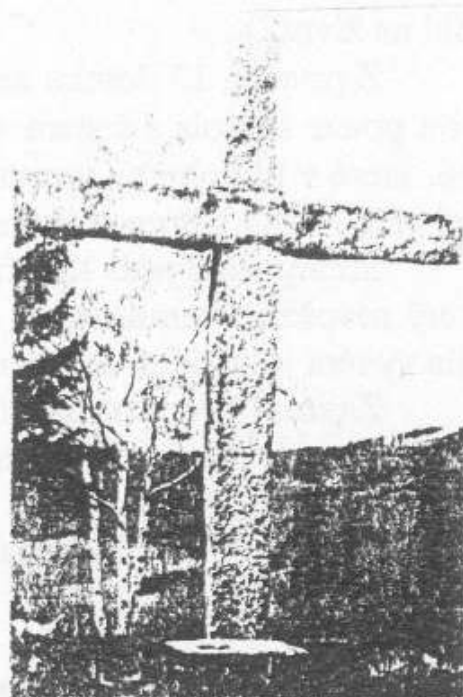
zdivky a nápovědy do které vedou schůdky. Místo je velmi zanedbané a zarostlé vzrostlými smrky. Přikládám náčrtek divadla. Přístupová cesta je uvedena v mapě Jizerské hory - jih 1 : 25 000, vydané nakladatelstvím ROSY v roce 2000. Tento stav lesního divadla je ke dni 25. 12. 2000.

František Golis

Tabulka na kamenném kříži nad Bílým Potokem

Při cestě Bílým Potokem jsem si povšiml, že na kamenném kříži při Jedlové cestě se objevila nová tabulka s vyobrazením poslední večeře páně a latinským nápisem:

AMEN DICO VOBIS QUIA UNUS VESTRUM NE TRADCCURUS EST.

Protože neumím latinsky, není možná můj opis přesný a o překlad se ani nepokouším.

Petr Koffer

Památka J. Štajnce

Docela mě překvapilo, že značená cesta z Bedřichova na Novou Louku, která dříve vedla převážně po

JINDRA ŠTAJNC

* 15. 4. 1952 † 25. 11. 1993

SKI - KAMARÁDI

zřejmě jedná o lyžaře, který zemřel 25. XI. 1993. Zda zahynul právě na tomto místě se mi zatím nepodařilo vypátrat.

Petr Koffer

17. září 2000 uběhlo přesně 100 let od předání do provozu železniční trati Česká Lípa - Liberec v délce 60 km. Při výstavbě se používalo nejmodernější techniky. Byla vybudována řada tunelů a mostů. Neméně náročný byl i úsek z Mimoně do Německého Jablonného, když u Mimoně musel být zbudován kamenný viadukt s pěti oblouky o délce 73 a výšce 16,5 m.

V Jablonném byla stanice se šesti kolejemi, remízou a vodárnou. Trať pokračuje přes Rynoltice, kde je nejzajímavější stavbou vodárna se studní, sloužící dodnes. Studna je vyzděná o průměru 2,8 m, hloubce 18,6 a prohloubena vrtem hlubokým 19,4 m. Ve vodárně je instalováno původní zařízení pro čerpání vody. Dále trať pokračuje do stanice Křížany, kde ve výšce 480 m n.m. protíná Ještědský hřeben 816 m dlouhým tunelem. Po výjezdu z tunelu trať najíždí v obci Novina na nejunikátnější stavbu celé trati 209 m dlouhý, 33 m vysoký kamenný viadukt o čtrnácti obloucích. Most je stavěn do oblouku s poloměrem 248 m. Nyní je stavba chráněnou technickou památkou.

Dále byly k Liberci postaveny další čtyři tunely o délce 45, 51, 318, 56 metrů a tři velké kamenné viadukty přes příčné rokly do zastávky Karlov. Odtud trať pokračuje do stanice Horní Růžodol*, kde končila. (Saská SNDVB nedovolila ATE dráhu ukončit na jejich nádraží z důvodu vysokých finančních nároků. Toto bylo 1. 10. 1903 zrušeno a vlaky směly jezdit až do Liberce.) Cestující zde přesešli na tramvajové spojení do Rochlic, které je nyní zrušeno.

V té době na trati jezdilo denně 52 osobních a 152 nákladních vlaků. Celá trať vede v dokonalé vyváženosti s okolím. Část této trati má charakter horské trati. Zájemcům doporučuji brožuru, která byla vydána ke 100. výročí provozu na trati Mimoň - Liberec 2000, ing. Homola a kolektiv.

František Golis

* To nebylo dnešní nádraží Liberec Horní Růžodol (to se dříve jmenovalo Janův Důl), nýbrž nyní již zrušené nádraží Ober Rosenthal na trati RGTE. Starý název stanice můžete dodnes v omítce rozluštit. J.Š.

Todtův kříž

Petr Holub (12 / 2000)

Na vzrostlém buku poblíž křižovatky neznačených lesních cest v srdci Dlouhé hory visí malý křížek. Umístěn byl zde na památku Karla Todta, mladého elektromechanika z Chrastavy (podnik Totex), kterého v těchto místech na jedné z jeho osamělých výprav do přírody zaskočila prudká změna zimního počasí v roce 1969. Karlovi bylo tehdy asi dvacet let, matku neměl, v Chrastavě bydlel jen se svým otcem.

Pohřešován byl od začátku prosince 1969, ale jeho tělo bylo nalezeno až na jaře. Zima toho roku byla velmi tuhá, dlouhá se spoustou sněhu. Proto až v březnu pan František Brodský objevil ve zbytcích sněhu tělo, ohlodané od zvěře, s dalekohledem a placatíci rumu.

Pokud budete chtít křížek najít, můžete zvolit několik tras. První je popsána v časopise Patron - spolku přátel pomníčků a památných míst Jizerských hor, v čísle 3/2000 strana 13-14. Je poněkud komplikovanější na orientaci na neznačených cestách dlouhé hory. Trasa začíná u Buku republiky a po zelené vede na Panenskou Hůrku, v místě dalekého rozhledu do rokle mezi Dlouhou horou a Vápenným musíte včas odbočit vpravo do kopce Dlouhé hory, stoupáme stále rovně až na rozcestí tvaru Y, pravá cesta vede na vrchol dlouhé hory, my pokračujeme vlevo, cesta začíná klesat, mineme oplocenku a rozbitý krmelec. Po přetnutí široké lesní cesty uvidíme asi po 40 metrech vlevo na stromě Todtův kříž.

Druhá trasa je jednodušší na orientaci a můžete ji projet i na kole. Tudy obvykle mířím ke křížku i já. Trasa začíná také u Buku republiky, ale vede po modré směrem ke hradu Hamrštejnu. Cesta se vine po vrstevnici, asi po kilometru minete velkou oplocenou paseku a přes vrcholky smrků je vidět Ještěd. Cesta ubíhá dále po vrstevnici až k lesní lavičce, odkud začíná klesat. V těchto místech je les celý pokrytý malými kopečky, jsou to obvaly starých důlních děl ze 16. a 17. století. Asi po 300 metrech od lavičky přetíná modrou široká lesní cesta. Odbočíme vlevo na neznačenou cestu a po vrstevnici dojdeme do rezervace a k Setonově studánce. Cesta dál mírně klesá až do místa, kde se prudce ohne dolů po spádnici. Tady můžeme nechat kolo a vydat se strmou stezkou vlevo kolmo do kopce, asi po 70 metrech na pravé straně uvidíme Todtův kříž.

Zdroje: Ing. Jiří Bláha, ústní sdělení 12/2000

http://www.krystofovoudoli.cz/novetexty/todtuv_kriz.htm

Spolek přátel pomníčků
a památných míst
Jizerských hor

Patron

✉ Sportovní 555, 468 41 Tanvald ☎ 0606 - 917 471

Bankovní spojení: ČSOB Jablonec n. N., č.ú.: 505378463 / 0300 IČO - 64669807

Vážení čtenáři spolkového časopisu!

Předkládám Vám tuto informaci z důvodu vybidnutí ke spolupráci a jednak i proto, aby se nestalo, že někdo z Vás by později mohl tvrdit: „Kdybych o tom věděl - rád bych s Vámi spolupracoval“!

Na schůzkách výboru spolku se, mimo jiné, začínáme vážně zabývat myšlenkou vypracování kompletního přehledného seznamu pomníčků a památek.

Máme v tuto chvíli již celkem jasnou představu o postupu prací a o dalších krocích:

- Informovat o tomto úmyslu všechny naše členy a příznivce (to tímto činíme).
- Vyzvat všechny případné zájemce o spolupráci, aby se přihlásili (to tímto činíme).
- Prosím, ozvěte se do 30.11.2001 na adresy:
 - Herbert Endler; Jiřetín p.B. 104; 468 43 Albrechtice v Jiz.horách;
endler@volny.cz
 - Ladislav Řezáč; Sportovní 555; 468 41 Tanvald; 0606-91 74 71;
lada.rezac@wo.cz
 - RNDr. Libor Bednařík; Aloisina Výšina 632/108; 460 15 Liberec 15;
0602-97 15 03
libe@post.cz
- Všichni zájemci, kteří se přihlásí budou ještě do konce roku 2001 pozváni na úvodní setkání, kde jim bude předán dosavadní materiál o představě prací a podobě konečného seznamu památek k připomínkování. Přihlášení zájemci budou vyzváni, aby si na tuto schůzku připravili a předložili např.: vlastní náměty, návrhy, představy atd. jak by měl výsledek naší práce definitivně vypadat. Na této první schůzce budou všem vysvětleny i důvody, které nás přiměly začít o takové práci vážně uvažovat.

„Podmínky přihlášení ke spolupráci spočívají v ochotě a rozhodnutí“.

- Dát k dispozici vlastní podklady o pomníčcích a památkách.

- Věnovat této činnosti určitý díl ze svého volného času.
- Pracovat samostatně na určitém úseku činnosti.
- Nečekat za svoji snahu žádnou finanční odměnu – naopak – někdy sáhnout do své kapsy.
- Závěr: Takže než se přihlásíte si vše dobře rozmyslete, abyste později nebyli zklamaní. Jedinou odměnou nám všem může být (ostatně jak jsme již zvyklí) vzniklé dílo a možná sem tam nějaké to poplácání po ramenou se slovy: „Udělal jste kus dobré práce“!

Z pověření výboru spolku

Herbert Endler

Sobota 14. 4. 2001

Vzpomínka na Emila Nováka.

V 9:00 hodin odchod od chaty „Bártlovka“ v Bílém Potoce. Půjdeme údolím Hájeného potoka, a potom rovně do svahu k horolezecké skále - Věži Grálu. Vzpomínka na zemřelého kolegu Emila Nováka. Odtamtud dále nahoru – kolem pramene hraběnky Marie - připevníme opravený svatý obrázek na „Buk Anděla strážného“ (nad Hubertkou) a zpět k Bártlovce.

Trasa cca 8 km. Organizuje Herbert Endler.

Tak zněl text na informačních letáčcích - pozvánkách. A jak to dopadlo? Ani se neptejte!

„Nemáš rozum“, povídala moje - aneb „Bylo nás pět“.

Den předem: Je pátek, 13. dubna 2001. Přes noc napadl sníh, takže ráno je ho cca 5 cm souvislá vrstva a na teploměru -3°C ...

...to jen pro navození atmosféry dne předcházejícího sobotní akci k Věži Grálu. Potencionální účastníci výletu jsou znepokojeni a odpadají jeden po druhém. Večer se nesměle dotazují telefonicky do Hejnic: Dozvídám se, že také sněží, ale Honzovi Podhorovi & spol. to prý nevadí a zítra na mne čeká! Stále jsem přesvědčen, že do rána sníh roztaje a bude to pohoda – proč bych také nevěřil, když jsem si ve středu prozíravě rýžul letní gumy!

Sobotní ráno – 6:00 hodin. Sníh, nejen že nezmizel, ale ještě připadlo takže ho je v Jiřetíně dobrých 15 cm a navíc je venku -5°C ! Paráda - rozhoduji se že pojedu, protože tu akci organizuji a co kdyby náhodou někdo čekal v 9:00 u Bártlovky – já bych nepřišel – no ostuda na celý zbytek života! Je 7:00 hodin a já nazouvám zimní gumy alespoň na předek, jinak bych u nás nevyjel ani z garáže na silnici. V 7:30 odjezd!

Jen stručně k cestě Jiřetín – Hejnice: Ve Smržovce jsem zcela, ale skutečně zcela probuzen – v Jablonci si nadávám jaký mám blbý nápady – v Liberci to jakž takž jde, stejně už to nevzdám – do sedla Hemrichu a potom dolů z něho se potím až na p..... – konečně v 8:45 Hejnice, krámk „Hejnického Bati“. Tam už čeká Honza Podhora a náš kolega Jiří Pavelka. Teploučko, pohoda a poznámky typu: „že ti to ale trvalo“! Nu nic – jede se k Bártlovce. Jsme tam v 9:05 – ani se nedivím – nikdo tam. Ale co to? Nějaké čerstvé stopy vedou nahoru údolím Hájeného potoka. Tak jdeme po nich.

Na obvyklém místě odbočujeme, přeskakujeme potok (tedy až na Honzu – ten dává přednost ranní koupeli v potoce; abych nepřeháněl - vrazil tam jen jednu nohu – prý to stačí povídal) a pak už strání vzhůru k Věži Grálu. Osamělá stopa vede víc vlevo do skalisek – nevíme kdo a kam si to namířil.

Na tomto místě jen několik postřehů z cesty: zapadáme do sněhu a navíc i do bukového listí a skalních proláclin pod ním místy nad kolena, funíme a shodujeme se na tom, že ten svah je rok od roku strmější! Nicméně po chvíli jsme na známém místě, kde je jakási mýtinka mezi vzrostlými buky po havárii letadla Heinkel z roku 1939 – dáváme se doleva, kde je již vidět majestátní skála - Věž Grálu. V tom vidíme nahoře ve svahu pobíhat jakousi postavičku v červené bundě, podle způsobu pohybu jsme usoudili, že asi něco hledá - a skutečně! Vypadá to, že má z našeho setkání snad i radost – vždyť je to náš kolega Jan Valenta – původ záhadných klikatých stop je objasněn! Povídá, že prý tady někde má být nějaká Věž Grálu nebo co, a prý tam je pamětní deska Emila Nováka, akorát že to v tom sněhu nějak nemůže najít! Tak jsem tam šli spolu všichni čtyři.

Jak se tak ohlížím, hele – nějaká postavička jde v našich stopách nahoru za námi. Když dorazila blíž, představujeme se – a on to ing. Petr Holub – člověk, který zpracovává historii Kryštofova údolí – a jak později zjišťujeme, také člověk bohatých znalostí a dobrý vypravěč. A tak nás tedy bylo pět. Abych to nezamluvil: Zavěšujeme věneček ze smrkových větviček na pamětní desku (vlastnoručně vyrobený a darovaný paní Irenkou Kobrovou z květinářství ve Smržovce - děkujeme), rozsvěcujeme svíčku a vystracháme pár vzpomínek na Emila Nováka...

...jsem přesvědčen, že se tentokrát tam nahoře i zachechtal, když nás viděl jak se škrábeme k desce v tom sněhu a ledu. Tak tedy zase za rok!

Trochu horkého kafe, slivovičky, honem vyřídít pár telefonátů a jde se dál svahem nahoru. Vylézáme u Tišiny, jdeme dolů kolem pramene hraběnky Marie Viz snímek: Marie Quelle – a jsme na místě – musíme totiž umístit opravený obrázek na Buk Anděla strážného. O opravu obrázku se zasloužili Podhorovi z Hejnic – díky přátelé! Upevnili jsme společnými silami obrázek co nejvýše dosáhneme na buk,

hlavičky šroubů jsou umně zakryty (aby někoho nepohoršovaly křížové drážky šroubů), vše zdokumentovali (potom zase kafičko, slivovička a mobily) – sakra, málem jsem zapomněl: Viděli jsme chlapa (docela v letech) žuchnout se stromu na břicho do sněhu, a sjíždět pozadu ze svahu – jak se marně snaží nehtičky zabrzdit ve sněhu a ledu svoji „jízdu“! Teda řeknu vám – parádní jízda to byla – akorát nevím proč se ten člověk nesmál!? (*A tak se stalo, že hned vedle Buku Anděla strážného je také „Honzova skluzavka“ – „Untebergmann's Rutschbahn“*).

Potom už jen po silnici k Bártlovce, kde při horké polévce hodnotíme dnešní perfektní den! Později se zastavujeme v Honzově hejnickém krámku, kde si naši přátelé kupují Matouschkovu mapu, kolega Valenta si kupuje nové ponožky – jenom trochu lituje, že Honza neprodává mokré, když si na ně v průběhu dne tak zvykl...

...a potom trávíme ještě drahnou chvíli nasloucháním poutavého vyprávění našeho nového přítele Petra Holuba - než se všichni opět rozjíždíme do svých domovů. Jo a abych nezapomněl: Příští rok v sobotu 13. 4. se jde znovu! Tak zatím ahoj.

Sepsáno tentýž den (14.04.2001) večer s vypětím posledních sil.

Text a snímky: Herbert Endler

Slavný rodák

Jednou z nejzajímavějších postav v historii libereckých Čechů byl

MUDr. VÁCLAV ŠAMÁNEK

I když není libereckým rodákem, stal se nejzasloužilejší osobností při prosazování českého hnutí ve městě pod Ještědem. Jeho heslem bylo: Jedině poctivostí a pracovitostí dojde národ svého cíle!

Narodil se 23. října 1846 v Miloticích u Kyjova jako nejmladší ze sedmi dětí. Začal tam chodit do školy, ale v devíti letech přešel na německou a roku 1858 na gymnasium ve Wiener Neustadt. Ve Vídni se dal zapsat na lékařskou fakultu. Po promoci v roce 1872 se stal vojenským nadlékařem. Zprvu působil ve vojenské nemocnici v Praze na Karlově náměstí a po roce byl přeložen do Liberce k 29. praporu horských myslivců. Tam

také navázal známost s dcerou místního obchodníka Franze Neuradta Johankou, s níž se roku 1875 oženil. Když mu hrozilo přeložení do Rumunska, odešel raději z vojenských služeb a otevřel si v nynější Svahové ulici vlastní ordinaci.

Toto rozhodnutí pronikavě změnilo Šamánkův život. Začal se zajímat o veřejný život a roku 1883 se stal poslancem Říšského

a roku 1896 Zemského sněmu. Zasadil se o založení českých škol ve smíšeném území na Rašovce, Petrašovicích a Hodkovicích, právě tak jako pokračovací školy v Liberci. Velkým úspěchem byl jistě i souhlas liberecké radnice s postavením české školy v místech, která koupil pro Ústřední matici školskou. V roce 1885 byl zvolen starostou České besedy, stál u založení Sokola, jehož starostou byl deset let; byl u zrodu Klubu českých turistů.

● Zde žil a pracoval ●
ve prospěch české věci i zemřel
M.U.Dr. Václav Šamánek st.
Narozen ²³/₁₀. 1846. Zemřel ⁹/₅. 1916.
Věnoval svému protektoru
„Spolek českých voj. vysloužilců
pro Liberec a okolí.“
● 19 ²⁸/₉. 24. ●

Pamětní tabulka na jeho domě v ulici Na svahu

Od roku 1898 stál u základů liberecké České záložny. Ta mu pak ale způsobila před vypuknutím I. světové války velikou starost. Vkladatelé začali rychle vybírat úspory, čemuž tento peněžní ústav nemohl vyhovět. Toho zneužil Šamánkův odpůrce JUDr. Hliš k nepřátelské kampani, takže doktor Šamánek - aby zachránil čest a další prosperitu záložny - prodal cihelnu a statek v Doubí. Je pochopitelné, že tyto okolnosti měly vliv na jeho zdraví. To se zhoršilo natolik, že 9. května 1916 nastala smrt. Za tři dny byl liberecký vlastenec převezen do Žitavy ku zpopelnění. Jeho popel byl zprvu uložen v rodinném hrobu v Ruprechticích, odkud byl později přenesen do nově založeného umového háje poblíž libereckého krematoria. Česká beseda tam na počest velkého buditele umístila bustu od sochaře Vlasty Amorta.

Severočeský deník, 18. května 1996,
pro SD napsal Vladimír Mikolášek

V ODPOVĚDI NA ČLÁNEK P. HÁJKA „NĚCO O KŘÍŽKU“ Z PATRONA 3/2001.

Herbert Endler.

Přispívám se svou troškou do mlýna ve věci mizení a objevování se křížů v Šindelovém dole:

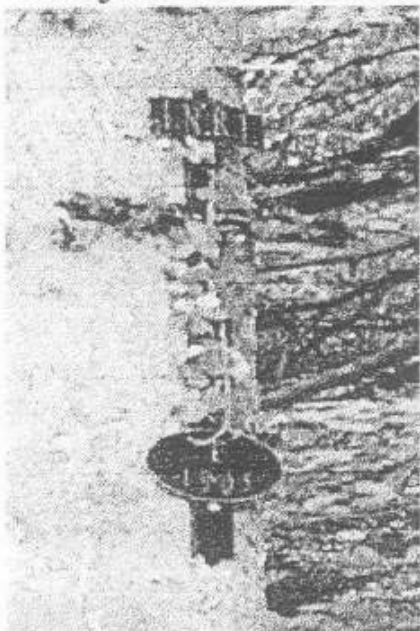
1) Jak vyplývá z mého přiloženého článku - zveřejněno - Patron 3/94 str. 14 - 15; našli jsme kříž (říkejme mu „Langeho kříž v Šindelovém dole“) na suchém stromě v Šindelovém dole 16.4.94. Původ kříže jsem vypátral v dobovém tisku - viz článek.

2) Kromě tohoto křížku již dávno předtím visíval další kříž na mohutné jedli (říkejme mu orientačně „Kříž s révou“) a tato stávala těsně u silnice. Kříž s révou pamatuji po opravě a znovuumístění (neznámo kým) v roce 1977 (viz foto) a následně v roce 1978/79 byl tento krásně vyvedený kříž ukraden. V roce 1982 byla pokácena i nádherná jedle na níž kříž visíval.

Co se stalo v poslední době?

„Langeho kříž“ v Šindelovém dole byl natolik poškozen, že spadl a Standa Senohrábek jej vzal k opravě. Než byla oprava dokončena a kříž vrácen na místo, vyrobil pan Mach nový „Kříž s révou“ a v dobré víře jej umístil na strom - ale na místo „Langeho kříže“. Standa Senohrábek s Frantou Mrvou pak umístili opravený „Langeho kříž“ na vedlejší strom - takže tam visely kříže dva vedle sebe.

patrnou dírou po kříži i opěrce. Tam prý stával kříž, když byl ukraden původní „Kříž s révou“?!

Dne 17.6.01 jsme odmontovali „Kříž s révou“ (Senohrábek, Endler, Mach, Machová) a umístili jej o zatačku výše - na značenou cestu vedoucí do Šindelového dolu - na silný smrk.

P.S.

Při demontáži „Kříže s révou“ jsme si všimli dalšího kříže „ze dvou klacků“ na stromě vlevo než překročíte Smědou k „Langeho kříži“. Co ten znamená - zatím nevím!

Na stejném místě - když sejdete ze silnice jako k Langeho kříži - je vlevo na zemi žulový balvan s jasně

patrnou dírou po kříži i opěrce. Tam prý stával kříž, když byl ukraden původní „Kříž s révou“?!

KŘÍŽ V ŠINDELOVÉM DOLE

Při návratu z uctění památky pana Emila Nováka dne 16.4.94, jsme v Šindelovém Dole našli na suchém stromě pěkný kříž. Na kříži na malé tabulce je nápis

„Adolf Lange 10.1.1910“

Podobné kříže, které se objevují jak houby po dešti mi nikdy nedají spát. I v tomto případě jsem pročítal dobové noviny, abych zjistil bližší údaje. Při znám se, že k mému překvapení jsem zmínku o Adolfu Langem skutečně objevil, na druhou stranu se však potvrdil můj odhad, že se nebude jednat o neštěstí

se smrtelnými následky. V článku dne 13. ledna 1910 se dočteme:

Neštěstí při svážení dřeva.

„Třicetiletý lesní dělník Adolf Lange z Bílého Potoka utrpěl úraz v těchto dnech při svážení dřeva. Stalo se na lesní cestě ze Smědavy do Bílého Potoka. Neštěstí se přihodilo tím, že se saně naložené rozštípanými poleny a jedoucí velikou rychlostí dostaly jednou sanicí na větrem obnažené místo na cestě bez sněhu, a svažeč byl odmrštěn na strom. Lange utrpěl zlomeninu levé klíční kosti a dnes se svěřil do péče nemocnice v Liberci.“

Tolik tedy dobový tisk o této události, kdy může svažeč dřeva hovořit o zázraku, že neštěstí přežil. Zřejmě z vděku (podobně jako Enderův kříž) byl na strom v Šindelovém dole umístěn pěkný kříž ať už kdykoliv a kýmkoliv. Svůj účel kříž splňuje dodnes, jak jsme se i my mohli přesvědčit - zastavili jsme se u něj a zavzpomínali.

Herbert Endler

Fotografie: „Langeho kříž“ po opravě 2001. „Langeho kříž stav před 17.6.2001“.
„Kříž s révou po opravě 1977“. „Kříž s révou“. Článek z Patrona 3/94 str. 14 – 15.

Foto: Endler H.

Spolek přátel pomníčků
a památných míst
Jizerských hor

✉ Sportovní 555, 468 41 Tanvald ☎ 0606 - 917 471

Bankovní spojení: ČSOB Jablonec n. N., č.ú.: 505378463 / 0300 IČO - 64669807

Patron

ZÁPIS č.:19.09.01.

ze schůze výboru občanského sdružení „PATRON“

Datum konání:	19.09.2001	Místo konání:	Jablonec, Jungmannova ulice, Tatra
Přítomni:	Řezáč, Ulbrich, Endler, Šourek, Bednařík		
Omluveni:	Fojtík		

Program:

1. Kontrola zápisu a usnesení z minulé schůzky.
2. Pošta
3. Členská základna
4. Opravy památek
5. Organizační - různé
6. Redakční rada časopisu
7. Finance
8. Diskuze
9. Usnesení - závěr

Zápis z jednání:

- 1.1. Lesy ČR Frýdlant vyřízeno, Uchytil 1200 Kč, odběr časopisu (kolektivní člen) 1000 Kč
- 1.2. Lesy ČR Jablonec - pokračuje
- 1.3. SCHKO - pokračuje
- 1.4. Změna adresy sídla spolku - provedeno, nová adresa je » Sportovní 555, 468 41 Tanvald «
- 1.5. Nové razítko spolku - provedeno (cena 433,40 Kč). Uloženo bude u předsedy. Ukáže-li budoucnost potřebu více kusů razítek bude zadána výroba dalších.
- 1.6. Zpráva o činnosti výboru a prezenční listiny ze schůzí spolku - Ivan Fojtík nepředal - úkol trvá
- 1.7. Určení zapisovatele schůzí výboru - pověřen Bednařík
- 2.1 MV ČR - schválení změny adresy spolku
- 2.2. Státní okresní archiv Liberec - přihláška ke kolektivnímu členství
- 2.3. Dopis pana Odrážky
- 2.4. Dopis pana Bažanta
- 2.5. Vzpomínka na skálu Globus (neznámý autor)
- 2.6 Petr Kurtin nabízí možnost nákupu Jizerské hory včera a dnes za 450 Kč
- 2.7. Pan Korytář (Staří ochránci Jizerských hor) svolává schůzku zástupců spolků s podobnými aktivitami na 26. 9. 2001 v 16.30 hodin na SCHKO JH - účast dle možností Řezáč, Endler, Bednařík
- 3.1. Kontrola nesrovnalostí v seznamu členů
- 3.2. Schválení nových individuálních členů - pánové Škoda, Kurtin, Karban, Menzel, Zajíc, Pavienský
- 3.3. Schválení kolektivního členství - státní okresní archiv Liberec
- 3.4. Schválení čestného členství - pan Lánský a paní Scheybalová

- 4.1. Je připraven projekt na úpravu okolí sochy sv. Františka Serafínského (Endler, Fojtík).
- 4.2. Přehled oprav památek byl vytvořen na základě informací v časopisu (128 oprav).
- 5.1. K mapování památek v rezervacích se přihlásili Bažant, Makel', Bednařík, Endler, Řezáč. K této akci svolá předseda samostatnou schůzku.
- 5.2. Herbert Endler navrhuje vytvoření kvalitního seznamu památek se všemi dostupnými atributy. Odsouhlasena potřeba této akce. Bednařík poskytne svůj obdodný návrh a na základě obou bude vypracován projekt. Mapování památek v rezervacích bude současně prvním krokem naplňování tohoto seznamu.
- 5.3. Termín členské schůze spolku byl stanoven na 24. 11. 2001. Místo konání Jablonec, Jungmannova ulice.
- 5.4. Členské průkazy budou rozdány na členské schůzi.
- 5.5. Interní adresář členů spolku obsahuje nyní podrobnější informace o 30 členech.
- 5.6. SCHKO JH odebírá náš spolkový časopis Patron.
- 5.7. Pan Škoda bude Patronu dodávat Zpravodaj horského spolku.
- 5.8. Pánům Štěpkovi (za vytvoření členských průkazů) a Telečskému (za umožnění prohlídky přehrady Josefův Důl) bude poskytnuta drobná věcná odměna.
- 6.1. Výbor považuje za vhodné koordinovat lépe činnost redakční rady s termínem vydání časopisu (asi 1 měsíc před termínem vydání).
- 6.2. Příští schůzka redakční rady se koná 17. 10. 2001 jako součást schůze výboru.
- 7.1. schválen návrh výše členských příspěvků na rok 2002: individuální 100 Kč, kolektivní 200 Kč.
- 7.2. Schválen návrh na odběr spolkového časopisu individuálním členem 150 Kč, kolektivním členem 200 Kč a nečlenem 375 Kč.
- 7.3. Hospodáři spolku předány účty za razítko, doporučené dopisy, materiál a tvorbu a distribuci oddílového časopisu.
- 7.4. Hospodář zajistí formuláře cestovních příkazů pro potřeby spolku.
- 7.5. Zaplacení členských příspěvků a předplatného časopisu požadujeme do 15. 2. 2002. Formu přesně předepíše Bednařík. Kdo nezaplatí do uvedeného termínu, neobdrží časopis.
- 8.1. Ze schválení výše členských příspěvků a předplatného časopisu vyplývá, že manželé - členové spolku uhradí $2 \times 100 + 150 = 350$ Kč
- 8.2. Osazen Gregorův kříž a kříž na Tetřevím kamenu.
- 8.3. Konstatována nízká účast členů spolku na společných výletech.
- 8.4. K problematice kříže v Šindelovém dole bude ve spolkovém časopisu vysvětlení.

- 8.5. Muzeum skla a bižuterie v Jablonci vydalo CD Přehrada na Bílé Desné. K dostání u Mgr. Petra Macha v ceně 280 Kč za kus.
9.1. Výbor spolku se usnesl na všech výše zmíněných informacích

Příští schůze se koná:

Dne 17. 10. 2001

Čas: 15.30

Místo: Jablonec, Jungmannova, Tatrán

Zapsáno v Jablonci n.N. dne: 19. 9. 2001

Zapsal Libor Bednařík

Ověřil:

Spolek přátel pomníčků
a památných míst
Jizerských hor

✉ Sportovní 555, 468 41 Tanvald ☎ 0606 - 917 471

Bankovní spojení: ČSOB Jablonec n. N., č.ú.: 505378463 / 0300 IČO - 64669807

Patron

ZÁPIS č.:17.10.01.

ze schůze výboru občanského sdružení „PATRON“

Datum konání:	17.10.2001	Místo konání:	Jablonec, Eco-Glass
Přítomni:	Řezáč, Endler, Šourek, Fojtík, Bednařík		
Omluveni:	Ulbrich		

Program:

1. Kontrola zápisu a usnesení z minulé schůzky
2. Informace ze schůzky neziskových spolků a organizací na SCHKOJH
3. Pošta
4. Členská základna
5. Opravy památek
6. Organizační věci
7. Časopis
8. Diskuze
9. Usnesení

Zápis z jednání:

1. Kontrola zápisu a úkolů z minulé schůze: (dle původ. čísel jednotl. bodů)
 - 1.6 Zpráva o činnosti výboru a prezenční listiny ze schůzí spolku - předal Fojtík

- 3.3 Zaplacení příspěvku Státní okresní archiv Liberec - trvá, Bednařík
- 4.1 Projekt na úpravu okolí sochy sv. Františka Serafínského - vytvořen kontakt na Státní památkový ústav v Ústí nad Labem, který má vlastního restaurátora na barevné provedení; jsou zpracovávány dvě varianty projektu, Endler, Fojtík
- 5.1 Mapování památek, svolání schůzky - bude svolána až po výzvě v Patronu
- 5.3 Členská schůze - datum 24.11. 2001 v restauraci „U nádraží (U Seidlů)“, od 13.00 otevřený sál, ve 14.00 zahájena schůze
- 5.8 Odměna panům Štěpkovi a Telenckému za poskytnuté služby bude předána při osobním setkání
- 7.4 Zajištění formulářů cestovních příkazů – splněno, Bednařík
- 7.5 Forma placení členských příspěvků a časopisu:
Kolektivní členové spolku obdrží fakturu, nebo s nimi bude dohodnuta individuální forma úhrady.
Členové spolku a nečlenové spolku hodlající odebírat spolkový časopis mohou využít jedné z následujících forem zaplacení členských příspěvků a předplatného spolkového časopisu:
- Úhrada v hotovosti hospodáři spolku na členské schůzi 24.11.01 nebo na nejbližších třech schůzích výboru (19.12.2001, 16.1.2002, 20.2.2002)
 - Platba poštovní poukázkou typu C na adresu Libor Bednařík, Aloisina výšina 632/108, 46015 Liberec 15
 - Platba bankovním převodem nebo složením hotovosti na přepážce ČSOB (po 10. prosinci zřejmě i na přepážce IPB a libovolné poště) na účet číslo 505378463/0300 s konstantním symbolem 0558 a variabilním symbolem v hodnotě členského čísla (členská čísla jsou uvedena v kapitole 4 Členská základna)
- 8.4 Křížek v Šindelovém dole - článek do časopisu dodá Endler
2. Informace ze schůzky neziskových spolků a organizací na SCHKOJH dne 26.9.2001. Za Patron se zúčastnili Řezáč a Bednařík. Snaha o jednotný postoj všech spolků a organizací působících ve stejném zájmovém regionu a nalezení jednoho zástupce všech těchto spolků vůči Krajskému úřadu naráží na značnou zájmovou roztříštěnost. Patron bude situaci dále sledovat. Pozitivem je získání dalších kontaktů.
3. Pošta
- 3.1 Veškerá spolku došlá pošta bude předkládána na výborových schůzích a bude uvedena v zápisu.
- 3.2 Doporučení členské základně – používat pro korespondenci se spolkem jedinou adresu: Ladislav Řezáč, Sportovní 555, 46841 Tanvald, e-mail lada.rezac@wo.cz.

- 3.3 Spolku došly na adresu pana Šourka následující dopisy: Farský (Neumann), Koffer (Štajnc), IS (Vrkoslavice), Holub + Endler (Todtův kříž), Krause (Vysoký), Endler (Kastlíkový strom), Hájek (?), Golis (Lesní divadlo v Jablonci), Ježkovi (nám. Č. bratří v Liberci), Koffer (Poustka), Sladkovský (Theodor Körner), Hájek (kaple sv. Michala), Sladkovský (bunkr v Ruprechticích), Farský (poprava v JH – z časopisu Týden), Mistrová (Sedlejšovice-Sychrov).
4. Členská základna
- 4.1 Statistika: Stav celkem 119, z toho individuální člen 83, kolektivní člen 3, čestný člen 2, nečlen 31, odběr časopisu 108, se interním zveřejněním adresy souhlasí 29, nesouhlasí 90, oslovit ohledně členství je třeba 19.
- 4.2 Členům spolku byla přidělena následující členská čísla: 080 Libor Andrš, 017 Zdeněk Andrš, 034 Baloun, 074 Bažant, 031 Bednařík, 077 Bejček, 089 Bláha, 076 Brejcha, 072 Brojír, 088 Červinka, 008 Endler, 009 Farský, 033 Firstová, 037 Fojtík, 049 Golis, 067 Hájek, 024 Hanušák, 048 Harciník, 052 Heidler, 078 Horký, 006 Indráček, 038 Ismanický, 046 Janda, 053 Ježek, 054 Ježková, 039 Kaplová, 083 Karban, 055 Koffer, 030 Koral, 073 Körner, 056 Koucký, 042 Krause, 057 Kučera, 025 Kuna, 058 Kunc, 059 Kuncová, 082 Kurtin, 015 Lakomý, 085 Lánský, 011 Lauer, 027 Louma, 022 Mach, 060 Makel, 019 Martínek, 036 Menzel, 010 Nevrlý, 016 Novotná, 061 Novotný, 062 Odehnal, 023 Odrážka, 063 Pavelka, 087 Pavienský, 090 Pavlis, 021 Petříš, 014 Podhora, 020 Poláček, 018 Pospíšil, 064 Martin Purm, 065 Otakar Purm, 043 Remarová, 029 Růžičková, 001 Řeháček, 044 Řezáč, 007 Senohrábek, 012 Scheybalová, 075 Schwarz, 066 Sladkovský, 028 Šíp, 081 Škoda, 051 Šmidrkal, 050 Šmidrkalová, 068 Šolc, 002 Jiří Šourek, 069 Jan Šourek, 013 Štěpka, 070 Šúleková, 003 Švajda, 071 Švehlová, 041 Teichmann, 004 Tichý, 079 Turek, 045 Ulbrich, 040 Valenta, 035 Vojtěchová, 032 Vrbata, 086 Zajíc, 005 Zeman
- 4.3 Přidělení dalších členských čísel bude průběžně zveřejňováno.
5. Opravy památek
- 5.1 Pan Václav Voda z Chaty věčného mlčení předal panu Řezáčovi poničenou tabulku památky Věry Splítkové. Novou tabulku na hliníkovém plechu vyrobí paní Telencká s odhadovaným nákladem 300 Kč. Původní tabulka zůstane zachována v archivu spolku.
6. Organizační věci
- 6.1 Akce v Desné oznámená na plakátech se nekonala. Akce nebyla řádně domluvena s vedením spolku, proto nemohla být tato iniciativa vedoucí kulturního střediska naplněna. Obecně je třeba respektovat to,

že všechny akce pořádané jménem spolku nebo v součinnosti se spolkem musí být předem (dostatečně včas, mají-li být zajištěny konkrétní osoby i materiál) oznámeny předsedovi.

- 6.2 Křížek na Jukon - Jelení potok bude vrácen, zajistí Fojtík, Endler, Řezáč.
- 6.3 Pan Bláha upozornil na dotaz paní Zítkové, proč nedostávají Patron. Pan Fojtík Zítkům odeslal dopis vymezující formu možné spolupráce. Kopie bude předána předsedovi.
7. Zápisy ze schůzí výboru spolku budou publikovány v Patronu. Je dohodnuto, že aktuální informace z terénu vyjdou v nejbližším čísle Patronu. Autoři větších příspěvků budou informováni o obdržení tohoto příspěvku obratem, příspěvek bude publikován ve vhodném tématickém čísle.
8. Diskuze
 - 8.1 Členské průkazy budou vypsány ručně.
 - 8.2 CD s fotografiemi pana Nevrlého bude vydáno nákladem 100 kusů. Prodejní cena byla po zahrnutí potřebných nákladů určena ve výši 250 Kč. Zájemcům z řad členů spolku bude prodáváno na členské schůzi.
 - 8.3 CD o Protržené přehradě bude nakoupeno v počtu 20 kusů. Zájemcům z řad členů spolku bude prodáváno za 220 Kč na členské schůzi.
 - 8.4 Pan Kurtin nabízí členům spolku možnost nákupu poslední publikace pohlednic z Jizerských hor za 450 Kč místo v knihkupectvích obvyklých 498.
9. Výbor spolku se usnesl na všech výše uvedených rozhodnutích.

Příští schůze se koná:

Dne: 21. 11. 2001

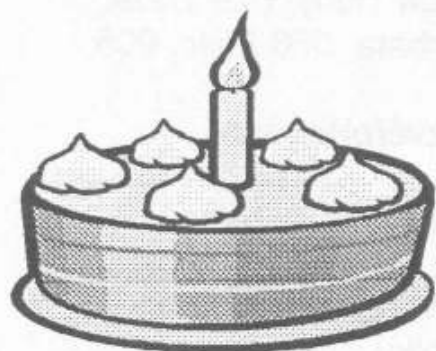
Čas: 15.30

Místo: Jablonec, Jungmannova – Tatra

Zapsáno v Jablonci n. N. dne: 17.10.2001

Zapsal: Libor Bednařík

Ověřil:

Společenská rubrika

Během letošního podzimu se dožívají významného životního jubilea:

srpen:	František Golis	50
září :	Josef Petříš	75
říjen :	Josef Turek	55
	Jaroslav Zeman	75
prosinec:	Eduard Švajda	55

Všem oslavencům přejeme hodně zdraví, štěstí, spokojenosti a hodně sil do další práce.

Spolkový výbor

OBSAH VYDÁNÍ Patron 4 / 2001

Pozvánka na schůzi	2
Poprava v Jizerských horách	3
Ještě betonová hranice, aneb zapomenutý bunkr	10
Kaple sv. Michaela v Bulovce	10
Ještě jednou kastlíkový strom	12
Chorvatský pahorek v Jizerských horách	13
Kulturná a historická památka	14
Nový bulovský znak a prapor	14
Nový pomníček v Proseči	15
Hoyerův dům	16
Legenda o vzniku osady Vysoký	16
Tabulka na náměstí Českých bratří	17
Lesní divadlo v Jablonci	17
Tabulka na kamenném kříži nad Bílým Potokem	18
Památka J. Štajnce	18
100. let trati Česká Lípa - Liberec	19
Todtův kříž	20
Výzva čtenářům	21
Vzpomínka na Emila Nováka	22
Slavný rodák: Václav Šamánek	25
V odpovědi na článek M. Hájka » Něco o křížku « z Patrona 3/2001	26
Kříž v Šindelovém dole	27
Neštěstí při svážení dřeva	28
Zápis ze schůze 190901	28
Zápis ze schůze 171001	31
Společenská rubrika	34
Obsah vydání	35
Novoroční blahopřání	36

U P O Z O R N Ě N Í !

Z rozhodnutí výboru spolku ze dne 17. 10. 2001, používejte pro korespondenci se spolkem jedinou adresu a to sídlo spolku:

Ladislav Řezáč, Sportovní 555, 468 41 Tanvald.

Součástí tohoto vydání je » Interní adresář « s adresami a telefonními čísly některých členů, ovšem dostanou jej pouze ti členové, kteří chtěli být v tomto interním adresáři uveřejněni !

V letošním roce se nebude vydávat tradiční » Pamětní list - seznam členů «, neboť je připravováno zvláštní vydání spolkového informačního zpravodaje Patron, pojednávající o historii spolku, jeho současnosti i o budoucím snažení, ve kterém bude seznam členů otištěn.

**Všem příznivcům Jizerskohorských pomníčků,
členům našeho sdružení
i všem lidem pod horami
přejeme radostné prožití Vánočních svátků
a šťastný vstup do nového roku
» 2002 «**